

## **POROČILO ŠTUDENTA O ERASMUS IZMENJAVI – BRUSELJ 2010**

Urša Kimovec

Moja Erasmus izmenjava je bila najboljša izkušnja, ki sem jo pridobila tekom treh let študija. Pred odhodom v Bruselj, kjer sem bivala 3 mesece, sem morala na Univerzo v Ljubljani poslati Learning agreement, Student application form in potrdilo o šolanju. Z Univerze so mi podpisana izvoda vrnila, saj se je moralo to nato poslati na gostujočo Univerzo, da sem dobila še njihovo potrdilo in tako se je vsa pot začela. Na Univerzo v Ljubljani sem morala nato iti še enkrat, da sem nesla kopijo teh dveh dokumentov in bančne kartice, kamor so nakazali štipendijo. Na internetu sem nato našla še razpis Javnih skladov za dodatno štipendiranje, kamor je bilo treba poslati prijavnico, potrdilo o šolanju in fotokopijo Learning agreement in Student application form, da sem dobila še dodatno štipendijo. To je bilo nato vse, do zadnjega meseca pred odhodom, ko so se začele predvsem psihične priprave in pakiranje prtljage. Pri pakiranju sem imela kar nekaj težav, saj je bilo 15kg prtljage, ki sem jo lahko vzela s seboj, zagotovo premalo. Vse je v prvi meri odvisno od letnega časa. Sama sem šla na izmenjavo od septembra do decembra, kar je pomenilo, da sem morala vzeti nekaj prehodnih, malo bolj tankih, in nekaj zimskih oblačil. Kar se zagotovo ne splača vzeti so posode, fen, mila, preveč ličil, če si ženska, knjig in ostalih težkih stvari, ki jih ne boš potreboval, saj se da povsod vse kupiti. Sama sem s seboj vzela posteljnino, za kar mi ni bilo žal, saj smo tam dobili 2 rjuhi, prevleko za blazino in odejo, zato sem odejo in blazino oblekla v mojo posteljnino, uporabila pa sem tudi svojo rjuho. Priporočam tudi, da s seboj ne vzamete gore nogavic in spodnjih hlač, saj jih je bolje sproti oprati ali dokupiti.

Zaradi cenejše karte, sem letela s Trsta, kamor me je peljal oči. Ryanair v Bruslju pristaja na Charleoi, kar je 45min stran iz centra Bruslja, zato sem morala iti na avtobus, ki stoji direktno pred letališčem in ga ni mogoče zgrešiti, povratna vozovnica pa te pride 22 evrov. Edini problem, ki se je tu pojavil, je bila zasedenost avtobusa, tako da sem morala prvega spustiti, vendar so prevozi zelo pogosti. Avtobus te v Bruslju odloži na Gare de Midi, od koder je bil organiziran prevoz za Erasmus študente, za kar sem jim zelo hvaležna, saj se prvi dan na tako veliki postaji, s težko prtljago, utrujena od poti, ne bi znašla. Enako super je potekala pot nazaj. S prijateljico Vesno, s katero sva skupaj bivali v Bruslju, sva prtljago domov poslali s

pomočjo Slovenskega Veleposlaništva v Bruslju, vendar je to privilegij, ki si ga deležen, če imaš "veze":-) Edini problem, ki sva ga imeli pri potovanju nazaj je bila zgodnja ura leta, vendar k sreči avtobusi začnejo voziti že ob 4.00, tako da nama noči ni bilo potrebno preživeti na letališču, vendar s prijatelji.

Šok ob prihodu v študentski dom je bil gromozanski. Razen bližine bolnice, je bil prvi vtis katastrofalen. Morda zaradi utrujenosti, morda zaradi realnosti. Ko sem prebrala na internetu kje bom živela (Campus Jette), sem si to predstavljala kot, da bo to kot v ameriških filmih. Lepo naselje, z bazenom, telovadnico... Soba v katero sem prišla je bila temačna, barve sten so bile umazano rjave barve, kuhinja vsa v rosfreju in to za cca. 60 ljudi ena sama. Hodniki so bili stari, temni, enako je bilo s stranišči in tuš kabinami. Bila sem šokirana, da sem za ceno 265 evrov dobila le to. Prvi nakup je bil tako v Ikei, kjer sem kupila nekaj stvari, da je moja soba dobila dušo. Moram priznati, da je potem postala prav lep dom, ki ga sedaj pogrešam. Izredno vesela pa sem bila, ker me je soba čakala brez, da bi sama kar koli naredila, saj nam je gostujoča Univerza vse uredila.

Kot sem že omenila je bila bolnica, kjer sem opravljala prakso, zares blizu. 5 minut peš. Prakso sem opravljala na nevrokirurgiji, psihiatriji, onkološkem inštitutu ter patronažnem in dispanzerskem varstvu. Sprva me je bilo prakse malo strah, saj ne govorim ne francosko in ne nizozemsko, vendar se v Bruslju z angleščino zмениš skoraj vse. Njihov zdravstveni sistem me je presenetil v pozitivnem smislu. Na oddelkih ni hitenja, za pacienta si vzamejo čas, saj je dovolj kadra. Vse delo, vodenje procesa zdravstvene nege, negovalna dokumentacija itd. poteka računalniško, kar me je na začetku motilo, saj na pacientovi postelji ni nobene tablice, kjer bi bile napisane vsaj osnove stvari (terapije, osnovne življenjske funkcije, ime, priimek). Ko sem se navadila, sem ugotovila, da je njihov sistem zelo dober, saj so računalniki prenosni in jih lahko pelješ s seboj na vozičku, ter imaš na ta način pregled nad delom. Vsa zdravila je potrebno skenirati za vsakega pacienta posebej. Kar se mi je zdelo zanimivo je, da nimajo zalog zdravil, temveč dobivajo vsak dan pošiljke iz lekarne, za vsakega pacienta posebej. Vse medicinske sestre delajo isto delo, razlika je le v plači. Kar me je zmotilo je razkuževanje (malo) in nekateri postopki (aspiracija iz kanile), katere so nas učili, da so sterilni, tam niso, saj imajo veliko študij, in so mi razložili, da ni potrebe, da bi se delalo sterilno. Urnik prakse je bil zelo dober. Delalo se je od ponedeljka do petka, na vsakem oddelku malo drugače (39ur na teden). Na praksah me je vedno sprejel mentor, ki mi je nato dodelil osebo s katero sem delala.

Na onkološkem inštitutu, kjer je bila dnevna klinika, sem bila lahko samostojna, vendar je bila v bližini vedno medicinska sestra, ki sem jo lahko poklicala, če nisem bila prepričana kako se kaj naredi, pri patronažnem varstvu pa sem imela dodeljeno medicinsko sestro s katero sem nato hodila po terenu in ji pomagala. Skratka nikjer nisem bila sama in sem vedno dobila pomoč, če sem jo potrebovala. Še posebej veliko sem se naučila na onkološkem inštitutu, kjer je bilo delo drugačno, saj ni bil oddelek, kjer bi bilo treba negovati, vendar sem vstavljala portacate, jemala kri, nastavljala infuzije in transfuzije, tako da sem se res veliko naučila in delala delo diplomirane medicinske sestre. Ker je bil to nizozemsko govoreči del Bruslja, kjer veliko ljudi govori tudi angleško, sem se z med. sestrami in pacienti pogovarjala večinoma v angleščini, nekajkrat mi je prav prišla tudi nemščina. Ljudje so res prijazni in se trudijo govoriti angleško, če se kaj nismo razumeli so prav prišle tudi roke.

Poleg dela je bilo veliko časa tudi za druge dejavnosti. Sama sem hodila ob lepem vremenu teč, čez vikende pa naokoli. Videla sem večino večjih mest Belgije, bila sem v Luxembourg, Rotterdamu in Amsterdamu. Če bi bilo več časa bi potovala še več, saj so letalske karte z Bruslja poceni. Poceni pa je tudi prevoz znotraj Belgije (z vlakom), kjer za 10 voženj plačaš 50 evrov, če imaš srečo pa se lahko temu tudi izogneš. Poleg potovanj sem za vikend ponavadi prala oblačila in se v kuhinji ali v centru Bruslja družila s prijatelji. V Bruslju se spleča izkoristiti še potovanje v Pariz, London, Oslo, ker so ta mesta relativno blizu, karte pa so tudi relativno poceni. Odvisno od sreče. Vsekakor se spleča iti pogledat mesta z ESN Brussel (organizacijo študentov, ki so bili tudi sami na izmenjavi), saj imajo ponavadi res odlične programe za malo denarja.

Kot sem že omenila v Belgiji govorijo francosko, nizozemsko in nemško. Francoščine in nizozemščine ne znam, vendar kot se spomnim je bila možnost tečaja na Erasmushogeschool Brussel, vendar se ga sama nisem udeležila, tako da ne vem kakšna je bila cena tečaja. 2 španki sta hodili na ta tečaj, ki je potekal 1-krat tedensko in kot se spominjam sta rekli, da sta morali plačati okoli 300 evrov.

Ker sem bivala v prestolnici Evrope, kjer so cene nekoliko višje v primerjavi z našimi, so bili stroški bivanja relativno visoki. Na mesec sem zapravila okoli 800-900 evrov. V to je bilo vključeno vse. S tem mislim na prvi nakup, ki je bil nekoliko večji, nakup v Ikei (posoda, pribor, roža, lučka...), vsa potovanja, zabave, mobitel. Nepričakovan strošek je bil nakup novega mobitela (20 evrov), saj mi belgijska sim kartica, ki smo jo dobili, v mojem telefonu ni delala. Seveda bi se dalo porabo znižati, vendar sva si

res privoščili skoraj vse, saj je človek na izmenjavi najverjetneje samo 1-krat. Veliko se je poznalo tudi to, da sva si stroške za hrano in posodo z Vesno delili. Kuhali sva večinoma sami, kar se je tudi poznalo na zmanjšanju stroškov. V Bruslju študentska prehrana ni možna. V bolnišnici je bila menza, ki je bila draga, zato sem malico nosila s seboj. V Bruslju je drago predvsem meso, kruh, alkohol in tobak, cene ostale hrane pa so približno enake našim.

V Bruslju je za študente prevoz izredno poceni. Letna karta za vse javne prevoze stane 50 evrov. Možnost je tudi izposoja koles Villo, ki si jih za 30 minut lahko izposodiš brezplačno, drugače pa potrebuješ kartico, katere cene ne vem. Pešačiti v Bruslju ni pametno, saj je mesto veliko, možnost javnega prometa pa je praktično neomejena. Edini problem nastane po polnoči, saj se javni prevozi ustavijo, taksiji pa so dragi.

V Bruslju sem bivala 3mesece, zato domov nisem hodila, me je pa prišla obiskat družina. Prišli so z avtomobilom, saj so navajeni dolgih voženj. Lahko bi prišli tudi z letalom, vendar bi bil prevoz veliko dražji.

V Bruslju sem pridobila ogromno prijateljev, ki jih bom, če bo vse po sreči tudi obiskala. Še najboljše sem se razumela s Čehinjo, Špankama, Brazilcem in Belgijcem. O Sloveniji sva imeli pripravljeno predstavitev, ki pa je nisva potrebovali. Na Slovenskem Veleposlaništvu bi lahko dobili prospekte in brošure o Sloveniji, vendar jih nisva potrebovali. Imeli sva možnost priprave slovenskega večera v Ritz caffeju, vendar se časovno ni izšlo. Kot zavedni Slovenki pa sva Slovenijo dobro predstavili prijateljem in jim pokazali slike, ter o njej povedali veliko lepega.

Podatki: [ursa.kimovec@yahoo.com](mailto:ursa.kimovec@yahoo.com)